

[Lysholm Christensen]

er gået, så det har været et stærkt argument i det danske indlæg i debatten.

Nu står vi så med et udkast til en forordning, som vi skal tage stilling til.

Jeg skal lige vende tilbage til dagsordenen fra 1991. Der var et stærkt ulandselement i den, hvor det især var fremme i debatten, at vi skulle sørge for, at vi ikke skadede bønderne i ulandene. Det element er ikke med i forordningen her, hvor det alene drejer sig om danske forhold og EU-forhold. Men ulandselementet er selvfølgelig stadig væk vigtigt i den sammenhæng.

Men hvis man håndhæver farmer's privilegier konsekvent uden betaling, kan det give nogle problemer, og det er det, man prøver at løse ved dette kompromis, som man vel kan betegne redegørelsen som. Forædlingsaktiviteten vil nemlig meget nemt flytte til udlandet, hvis vi ikke får en løsning på dette problem, og det er jo vigtigt, at der stadig væk foregår en forædling også i Danmark; det er vigtigt, at vi fortsat har interesse i at udvikle nye sorter, som er mere sygdomsresistente, giver en bedre stråstyrke, eller hvad man nu gerne vil fremavle.

Det er vigtigt med en form for beskyttelse i den sammenhæng. Ellers er det jo, man søger til udlandet og får beskyttelsen dér, og da det af mange grunde ikke er ønskeligt med patent på planter, er det, at vi skal benytte os af plantebeskyttelsesreglerne.

Kompromiset består i, at man vil indføre en delvis betaling for brug af egen høst. Der foreslås en bagatelgrænse, således at de små ejendomme ikke bliver omfattet. Det synes vi er udmærket. Det foreslås også, at man opretter et særligt EF-sortskontor, som skal administrere denne ordning.

Det, man kan være bekymret for her, er, hvordan det i praksis administrativt kan klares med kontrol og opkrævning af afgiften, men det må der vel også kunne findes en løsning på.

Vi finder, at det er rigtigt, at man indfører regler efter de principper, der er skitseret i redegørelsen, og derfor har vi ingen problemer med at gå med på dette kompromis og støtte et forhandlingsoplæg efter de retningslinjer, der er skitseret.

(Kort bemærkning).

Hans Larsen-Ledet (RV):

Jeg vil gerne sige til den konservative ordfø-

rer, hr. Rønholt, at regnestykket er fuldstændig rigtigt. Jo færre der er, jo dyrere bliver det for dem, der er tilbage. Det er fuldstændig korrekt, og det var jeg også klar over, inden jeg fremsatte mit forslag her.

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Jeg vil gerne sige tak for en positiv modtagelse af forslaget om, hvordan Danmarks holdning skal være, når dette spørgsmål skal drøftes videre i EF-systemet.

Først vil jeg svare på et teknisk spørgsmål, som ligger lidt uden for de andre. Det var et spørgsmål fra hr. Rahbæk Møller om tvangslicens. Med hensyn til tvangslicens er det, så vidt jeg har fået oplyst, sådan, at hvis en forædler finder en plante, som han ikke ønsker at udnytte kommercielt, men som samfundene mener bør udnyttes kommercielt, kan man altså etablere denne udnyttelse mod, at han får nogle penge, og det er så tvangslicensen.

Når forslaget diskuteres her i dag, skyldes det jo et ønske fra Markedsudvalget, der efter forretningsordenens § 19, stk. 6, har henvist sagen hertil. Vi skal her drøfte forslagets principielle elementer uden at gå i enkeltheder. Når denne drøftelse blev ønsket af Markedsudvalget, skyldes det – tror jeg – at der ligger en folketingsbeslutning, hvis indhold gør, at vi ikke hidtil har kunnet og villet tilslutte os det kompromisforslag, der foreligger efter rådsmødet i december 1993. Det drejer sig, som det er fremgået i dag, om retten til at anvende udsæd af egen avl uden betaling til forædleren, det såkaldte farmer's privilegier.

Der har været lange forhandlinger om dette forslag i EF, og kun Danmark har fastholdt den principielle modstand mod begrænsning af retten til at anvende udsæd af egen avl. Jeg har hørt, at tyske planteforædlings- og landbrugsorganisationer endnu ikke indbyrdes er enige om størrelsen af de afgifter, der skal betales, og at Tyskland af den grund ikke har ønsket en vedtagelse nu. Tyskland ønsker altså en vedtagelse på det foreliggende grundlag, men der er en forhandling, man skal have overstået internt. Det vil sige, at det i EF's Ministerråd kun er Danmark, der mangler at gøre sin stilling klar.

Hvad er det så, det drejer sig om? Det drejer sig om et forslag, der giver planteforædlerne en beskyttelse af deres rettigheder over en